

QUYỂN THỨ 6

GIÁ : 0 \$ 10

TẬP SỐ 2

SÁCH GIỚI TRÍ

MỘT NGÀN LẼ MỘT ĐÊM

1/588

80
INDO-CHINOIS
1482
(6)

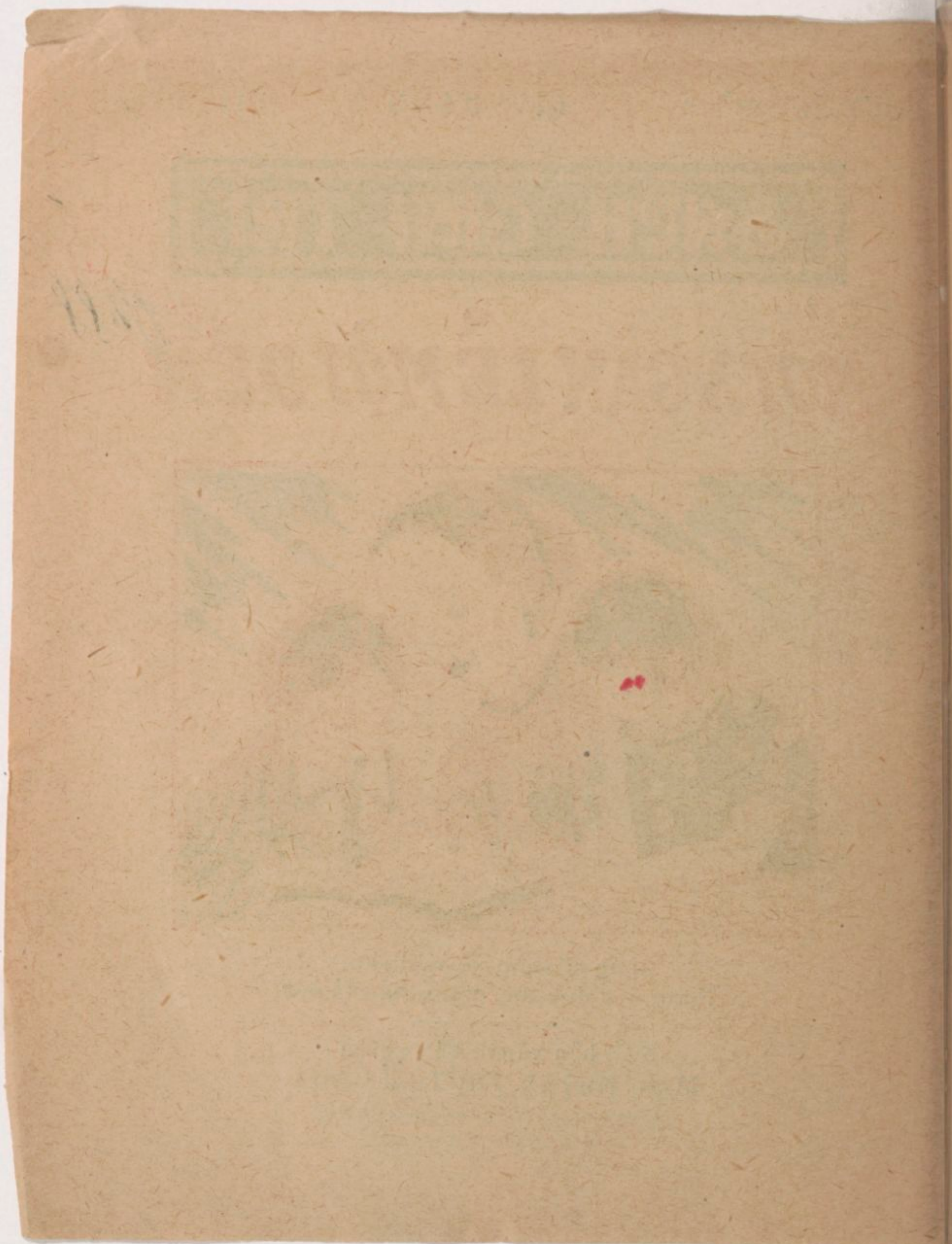


Cùng ai sang xê mỗi sâu,
Ngọn đèn độ-túc, canh thâu tỏ mờ

Xuất bản và giữ bản quyền
Mme Huỳnh-Thị Tuyết-Hoa
11, Passage Nguyễn-lân-Nghiêm
CÁI LẬU — SAIGON

(C)

80 Indoch
1482



MỘT NGÀN LỄ MỘT ĐÊM

CON PHI-MÃ CỦA CHÀNG RA-HOA-NA

MISS LOUISE NGỌC-TRĂNG BIÊN-DỊCH

(Tiếp theo)

Hoàng-tử Phi-ra dòm thấy hai mắt công-chúa đỏ-ao tỏ dấu thẹn-thường và không lòng giận-dỗi mà trí vợ-vẫn, chưa biết toan-liệu làm sao ? Hoàng-tử tiếp nữa :

« — Còn nói về bên Vương-phụ của công-nương, không lý Vương-phụ thấy đôi ta tỏ tình âu-yếm, quyết vàng đá một lòng, buổi bằng một dạ, nỗ làm cho người trông góc biểu, kẻ chờ đầu non hay sao ? Tôi chắc rằng : Vương-phụ công-nương sẵn lòng tiếp rước sứ-giả của Vương-phụ tôi sai qua để bàn tính việc hôn-nhơn cho tôi đó vậy. »

Công-chúa mắt ngó xuống, ngụ ý suy nghĩ, lộ vẻ không có gì gọi là từ nang, không sang qua xứ Bết-xơ cả. Nhưng có một điều công-chúa quá lo-sợ. Không biết trong lúc hành-trình hàng-không có sự gì rắc-rối như khi hoàng-tử cỡi thữ phi-mã đó chăng ? Hoàng-tử Phi-ra nói rằng :

— « Trong đời không có cái chi gọi là rắc-

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 1/588

rối nguy-hiểm, không có cái chi gọi là khó « *khó không, không khó* » chỉ tại nơi người. Phàm con người sanh trong vòng trời đất, nếu biết đặng cái luật Tạo-hóa rồi, thì không bao giờ sợ cái chết. Vì rằng : sanh, hôn và tử là ba đều quan-hệ nhứt của đời người. Hễ sanh ra, khi lớn lên phải lo việc hôn-nhơn rồi kể cái thứ ba là cái chết, nghĩa là từ lúc sanh ra đời dầu ai ai có oanh-oanh liệt-liệt đi nữa cũng không qua nổi cái chết là kết cuộc. Thề thì sớm muộn gì cũng tránh không khỏi cái chết ». Công-chúa đáp rằng :

-- « Đã biết như thế, thì tôi đây không phải sợ gì cái chết, song chết về phương-diện nào cho ích quốc lợi dân, cho đồng-loại đặng nhờ thì cái chết đó thì mới danh vang bốn biển, rạng vẽ non sông, chớ chết vì tình mà chết là cái chết đê-hèn. Cái chết đó không nên chết. Xưa nay, biết bao nhiêu thanh-sử ghi chép cái chết của các đấng anh-hùng hào-kiệt, các bậc vĩ-nhân quân-tử vì quốc-dân mà chết, nào ai có chép cái chết của những bậc si-tình vì cảnh hoa-rơi, vì giọt nước mắt sầu mà chết đâu ». Hoàng-tử đáp rằng :

— « Ấy, nói thì nói thế thôi. Tôi sợ công-

nương nghi tôi có tình lãnh-đạm nên tôi cần phải dẫn-giải tột-ly. Tôi hứa chắc rằng : Con phi-mã của tôi đều đặn toản-hảo, không có sự gì trắc-trở trong lúc đi đường đâu. Dầu có sự gì xảy đến, tôi đủ tài, đủ sức che-chỡ công-nương mà.....»

Vừa mới rạng đông ngày hôm sau, thiên-hạ còn đang mơ-màng giấc-đập thấy hoàng-tử cùng công-chúa đứng ngoài sân gần bên phi-mã. Hoàng-tử Phi-ra đỡ công-chúa leo lên lưng phi-mã, để ngồi đằng sau rồi xây phi-mã quày đầu về hương xứ Bệ-xơ. Hoàng-tử thót lên, vắn nút-ruồi, phi-mã cất mình lên không-trung. Hoàng-tử cầm cương cho phi-mã đi một mực mau-lẹ, độ chừng 2 giờ đồng-hồ thì thấy kinh-đô nước Bệ-xơ. Chuyển này, hoàng-tử không đáp xuống thành vua-cha mà lại hạ phi-mã xuống thành nghỉ mát. Dem công-chúa vào nghỉ trong 1 cái phòng cực-kỳ sang-trọng, trông bốn phía tường và các đồ từ-khi, chung đầy những điều-thú phi-cầm và đủ các giống ác-thú, ướp để làm đồ chơi, con thì giương cánh ra, con thì đứng vào cành cây như đậu thật, nào là cò-diệc, nào là các giống cú, nào là dơi-muồi, nào là chim ó, nào là chim

kên-kên nào là chim thầy-bói vân vân... Hoàng-tử lại nói với công-chúa rằng : « Xin mời công-nương tạm ở nơi đây, để tôi về trước báo tin lành cho Vương-phụ tôi hayặng cho người đến rước. Nói rồi hoàng-tử mau-mau nhảy lên lưng ngựa nhăm thành vua-cha trực chỉ.

Hoàng-tử cỡi ngựa đi ngoài đường, đi đến đâu đều nghe tiếng vỗ tay vang-rân. Cái buồn thê-thảm xưa kia, nay đổi lại cái vui hơn-hở. Vì rằng tưởng là không còn hi-vọng trông thấy Hoàng-tử nữa rồi.

Hoàng - tử bước vào bãi-mạng vua-cha thì thấy bá quan văn võ triều-thần mặc đồ trắng-xóa tỏ dấu cư-tang. Vua-cha trông thấy Hoàng-tử, chạy a lại ôm vào lòng, mừng cho đến đổi nước mắt tuông-rơi lả-chả, rồi hỏi qua con phi-mã của anh-chàng Ra-hoa-na hiện giờ ra sao?

Hoàng-tử Phi-ra thuật sơ-lược mọi đều xảy đến, các sự tai biến đã qua. Vì sao phi-mã xa xuống nhăm thành Công-chúa nước Ben-ga-lơ, được Công-chúa nước ấy tiếp đãi tử-tế và Công-chúa sẵn lòng theo Hoàng-tử về xứ. Sau rồi Hoàng-tử mới nói đến việc hôn-nhơn. Hoàng-tử tâu rằng :

— « Tâu, Vương-phụ ! Hãy rộng lòng tha thứ.

Công-chúa cùng con cỡi phi-mã dẫn nhau về. Con tam đề Công-chúa ở thành nghỉ-mát. Xin Vương-phụ vui lòng xóa tội, để con dắt Công-chúa vào làm lễ Vương-phụ và ra mắt bá quan, cho khỏi phải thất lời cùng Công-chúa ».

Nói rồi, hoàng-tử qui xuống. Vua-cha không cho, chạy lại đỡ dậy, rồi ôm vào lòng và nói rằng :

« Này, Vương-nhi! Chẳng phải ta không đồng tình để Vương-nhi cùng công-chúa kết du yên Tần-Tấn mà ta lại muốn thân-hành cho giáp mặt công-chúa, dâng tạ ơn người rồi sẽ rước người về thành-nội và làm lễ nghinh-hôn giá-thú nội ngày hôm nay ».

Vua truyền lệnh, một mặt cho người đi rước công-chúa, một mặt thì cỡi-dẹp áo-tang để hưởng lấy cái lạc-thú triều-đình ngày hôm nay. Dậy qua, dạy dẫn anh-chàng Ra-hoa-na để qui trước bệ-vàng và phán rằng :

— « Ta tha cái chết cho nhà-người. Trời đất phù-hộ cho nhà-người, không thì nhà-người không còn mạng. Vậy nhà-người hãy dẫn phi-mã của nhà-người đi... đi... Và từ đây về sau nhà-người đừng léo-hánh lại đây nữa hé. »

Sau khi ra khỏi đền vua, chàng Ra-hoa-na

nghe đồn rằng : chàng-ta được tha vì hoàng-tử trở về dặng binh an vô sự và nhờ con phi-mã của chàng-ta dắt về nước một nàng công-chúa. Hiện giờ nàng công-chúa ấy còn tạm nghỉ tại nhà-mát mà chờ vua và hoàng-tử rước về thành.

Lập-tức chàng-ta đi ngay đến thành nghỉ-mát. Chàng-ta mạng lính nói với tên gát thành rằng: Tôi vưng lệnh thiên-tử đến mời công-chúa cưới phi-mã về thành. Tên gát thành dụ-dự hồi lâu, sau nghe chàng-ta nói quã-quyết và thấy chàng-ta, khi trước bị tống-giam vào ngục-thất, nay dặng thả ra, thế cái quả-chứng là thật-sự, nên cho vào rước công-chúa.

Khi bước vào, lúc trở ra, thấy công-chúa theo sau ; thế là công-chúa lắm kẻ bợm-già rồi đó vậy. Công-chúa vừa ra khỏi thành, anh chàng Ra-hoa-na cạy tên gát thành tiếp sức đỡ công-chúa ngồi trên lưng phi-mã. Công-chúa ngồi đứng trên yên, Ra-hoa-na nhảy lên, tay ôm công-chúa, tay vặn nút-ruồi, phi-mã cất mình lên không-trung.

Trong lúc công-chúa bị gát, đằng kia, vua và bá quan rần-rần rộ-rộ, lũ lược hàng ba, kéo nhau đi rước công-chúa. Kịp vừa khi ra khỏi thành liền thấy chàng Ra-hoa-na cặp nách

công-chúa đang cỡi phi-mã chạy qua đảo lại trên đầu mà trêu-gheo bỏ ghét. Vua tức giận trắng hông, chưởi-rủa om-sòm: Còn hoàng-tử Phi-ra khi trông thấy công - chúa chí - yêu bị chàng Ra-hoa-na cướp lấy thì người quá đau lòng xót dạ, thề rằng : Trăm năm chẳng đội trời chung.

*Ôi ! Cắt-cờ chi bấy Hóa-công,
Chưa vui sum-hiệp lại sầu chia phui.*

Lúc bấy giờ hoàng-tử rối trí, loạn tâm, vất-vơ như có xác không hồn ; trở vào thành-nội, cứ nằm im trong phòng, tự hỏi rằng : Bây giờ tính làm sao ? trừu mưu, định kế gì để tìm đường giải-thoát cho công-nương và bắt đưa đầu trâu mặt ngựa trừng trị thẳng tay. Nghĩ thế, hoàng-tử dùng gối dậy, đội-dã ra đi, đi ngay lại thành nghĩ-mát. Tên lính gác thành thấy dạng hoàng-tử đến thì nó bắt rung cả người lên, nước mắt sôi-sả tuông ra, quì trước hoàng-tử thú tội và xin tha cái chết, để nó sống ăn lấy cơm dư. Hoàng-tử nói rằng :

— « Hãy đứng dậy, ta không trách mi, ta tự trách lấy ta. Ta quá dễ-dui nên công-chúa mới bị cướp-gạt. Mi đi cho mau-mau, chạy kiếm cái áo-tràng đem cho ta và mi phải bung

kính miệng bình, đừng cho ai hay biết, nếu việc tiết lộ ra thì mi đừng trách ta nghe ».

Tên lính gát-thành chạy vào chùa gần bên, lấy áo-tràng trao cho hoàng-tử.

Hoàng-tử mặc áo-tràng, gấn râu giả, vẽ hai lông son chạy dài theo hai bên sống-mũi làm cho mặt tròn hóa ra mặt dài. Hoàng-tử thay hình đổi dạng, giả người tu hành đứng cho khách qua đường trông vào đừng biết, cho tiện việc đi dưng, dễ bề tìm kiếm công-chúa. Hoàng-tử lấy theo tám trăm đồng vàng để làm lộ-phí và một cái hộp đựng đầy những ngọc-trai và xoàn quí giá để lòn công-chúa. Vì hoàng-tử rõ biết cái tánh của hàng phụ nữ, bất luận đứng vào hạng nào, làm dân nước nào, phần đông đều ưa thích cái trang-sức lòn-let bề ngoài chớ ít chịu trao đổi cái óc cho dặng cứng cõi, tinh-thần cho dặng mạnh-mẽ để sau này gây nên một cái xã-hội tốt-đẹp. Ấy Hoàng-tử Phi-ra cho chị em hàng phụ nữ là thế, chị em ta nghĩ sao ?

Bước đầu canh hai hoàng-tử mới đi. Bây giờ đi đâu ? Hoàng-tử chưa biết phải đi đông hay tây, đi nam hay bắc, bốn hướng trời chưa chủ-định vào hướng nào cả. Hoàng-tử đánh liều đi, đi càng, đi tới đâu hay đó.

Đây xin nhắc lại, từ khi công-chúa biết mình bị gạt bèn ráng sức dùng-dây thoát thân, còn anh chàng Ra-hoa-na tay ôm chặt công-chúa, tay thì cầm cương dục phi-mã đi riết nội trong ngày ấy thì tới nước Ca-sơ-mia. Chàng ta hạ phi-mã xuống nơi một cái rừng gần kinh-đô nước ấy. Chàng ta để phi-mã và công-chúa nơi đây, rồi một mình đi kiếm đồ ăn.

Thừa dịp anh-chàng Ra-hoa-na vắng mặt công-chúa khóc-la gọi người cầu-cứu. Cũng may ra có một đoàn kỵ-mã vừa nghe tiếng la dang-rân, giọng khóc thảm-thiết thì lấy làm lạ vô cùng, mau mau dục ngựa đến nơi, bủa ra dây cùng bốn phía. Anh chàng Ra-hoa-na nghe kêu-la cũng mau mau chạy về nữa.

Đoàn kỵ-mã ấy, là quân lính hầu vua nước Ca-sơ-mia đi săn bắn ở vùng rừng ấy, vì nghe tiếng kêu-la thảm-thiết mà đến.

Vua Ca-sơ-mia hỏi chàng Ra-hoa-na rằng : « Vậy, nhà-người là ai ? nàng này là ai ? » Chàng Ra-hoa-na không rúng sợ, đáp rằng : « Nàng này là vợ của tôi ; vả lại việc riêng của chúng tôi, không ích gì cho ngài, mà ngài cần phải can-thiệp vào, làm chuyện thêm rối cho chúng tôi » Công-chúa la lên rằng : « Trối kệ nó, xin ngài

đề lòng thương xót giùm một nàng công-chúa như tiện-nữ đây. Không nên tin lời của quân giã-dối kia, ngài ạ. Tên này là một người phù-thủy đáng ghét, nó bắt tôi bỏ lên phi-mả chạy từ thành Bẹt-xơ đến đây. Còn tôi đây là người chỉ định làm vợ của một vị hoàng-tử xứ Bẹt-xơ »

Công-chúa không cần nói nhiều lời mà vua Ca-sơ-mia cũng hiểu rằng là công-chúa nói thật.

Vua trông thấy sắc đẹp công-chúa mà ngấn-ngo, rồi người chim miệng khen thắm « Chao ôi ! người sao mà đẹp thế. Kia . . . kia . . . da mặt trắng tựa hồ bông buri, đôi gò-má đỏ-hồng dường thể bông sen, cặp con mắt long lánh như lẳng thu-thủy ; ôi . . . nàng khóc chứ . . . ! Đau lòng thay ! . . . Quân, mau bắt đưa khố-kiếp trị tội. » Vua Ca-sơ-mia phản dứt lời, quân-lính rập nhau vây bắt. Anh-chàng hoa-na biết cái nguy sắp đến dùng phép tàn hình biến mất.

Công-chúa thoát vừa khỏi hang hùm lại sa vào nơi địa-ngục. Phen này lại càng nguy-hiểm khổ-tâm hơn nữa,

Công-chúa dụng lắm lời khôn-khéo, tỏ phục lòng người nghĩa-hiệp và xin vua ban ơn cho

người đưa công-chúa trở lại kinh-đô hoàng-tử Phi-ra; nhưng lời yêu cầu ấy dường như nước đổ lá môn, không thấy cái chi gọi rằng kết liễu.

Vì quốc sắc thiên hương mà vua Ca-sơ-mia phải lòng, định ngày mai sẽ làm lễ cưới công-chúa.

Mới vừa tảo-đình vua truyền lệnh cho bọn âm-nhạc, nào là trống, nào là kèn, nào là phèn-la, chập-chã, nào là ống-sáo, ống tiêu v. . v. . thỗi nghe in-ỏi, để báo tính lành, mừng lễ tân-hôn. Công-chúa nghe tiếng trống kèn thì lấy làm lạ. Liên khi ấy, vua bước lại gần công-chúa tỏ rằng : « Cuộc lễ tân hôn của ta cùng công-nương sắp đến rồi đây » Công-chúa nghe nói, nhào ngửa ra sau, bất tỉnh như sự.

Bọn nội-hoạn chạy lảng-sảng, lộn-sộn; đưa thì cạo gió, tha dầu, đưa mỡ nút-áo cổ, nắm lưỡi kéo ra, đẩy thực vô làm cho không-khí chạy vào trong, để lấy đường hô-hấp, phục hồi tánh mạng. Công-chúa vừa lai tỉnh xức nhớ câu *thệ hải minh sơn* cùng hoàng-tử Phi-ra *trăm năm thề chẳng ôm cầm thuyền ai* mà công-chúa già hình như người mất trí.

Bắt đầu từ đây, bệnh khởi lên, công-chúa nói xàm, chỉ ngay vào mặt vua mà mắng, mà

nhiếc đến đều rồi cười nghe khăm-khắt cất tiếng hát rằng :

Ta là công-chúa có chồng,

Chém cha những đũa đem lòng nọ kia.

Công-chúa hát rồi nhảy lên ôm cổ vua, làm cho vua hoản kinh hồn vía. Vua thấy bịnh công-chúa không thuyên giảm bèn gọi cung-phỉ mỹ-nữ bảo phải rằng sức đêm ngày sầu-sóc công-chúa cho cẩn-thận.

Qua ngày mai và mấy ngày sau, bịnh tình càng ngày càng tăng mãi thêm lên. Công-chúa cứ nói xàm-xi, bậy-bạ. Vua mới hỏi hết các vị ngự-y để lo phương điều trị, Công-chúa thấy thế lấy làm lo sợ, nếu để mấy tay ngự-y vào phòng chẩn mạch thì biết ngay là công-chúa không có chút gì gọi đau mà lại rõ thấu cái giã-dối của công-chúa rồi đây sẽ bị dây hoa ép liễu. Vả lại, gái lấy trinh-tiết làm đầu, trai thì tâm-sự làm gốc ; gái mất trinh là gái hư, trai không tâm-sự là trai bỏ. Công-chúa nghĩ thế nên công-chúa cự quyết không cho mọi ai lại gần, diện lý rằng : Trong lúc công-chúa phải bịnh, chịu không nổi cái hơi thở của người tới lui.

Các tay ngự-y dùng hết phương - pháp mà

bệnh-tình vẫn còn y như cũ. Vua bèn ra chiếu—
chỉ dán khắp mọi nơi, tuyên-bố rằng : Chăng
luận là danh-y nước nào, ở kinh-đô nước này
hoặc ở các nước lân bang, ai giỏi về khoa y-
học, trổ hết tài hay, trịặng cặng bệnh của
công-chúa thì ta sẽ trọng thưởng.

Ngày lụng tháng qua, hoàng-tử Phi-ra mặc
áo cà-sa, giã dạng tu hành, cứ lằm lũi đi hoài,
đi đến đâu đều để ý dò la tin tức. Một hôm
kia, hoàng-tử buồn vì duyên tui vì phận, mở
báo ra đọc, thỉnh lình thấy nơi mục thời-sự,
tựa đề : *Ép liễu nại hoa*.

« Thừa cơn nhàn rãnh, Vua Ca-sơ-mia »
« cùng các quân lính vào rừng để săn-bắn, »
« bỗng nhưng lại nghe có tiếng con gái kêu »
« la rất nèn thắm thiết. Vua và quân lính chạy »
« đến nơi ấy thì gặp một nàng sắc nước hương »
« trời và một chàng Ấn-độ tên R. Il. N. Hỏi ra »
« mới biết nàng ấy là Công-chúa nước Ben-ga- »
« lơ bị anh-chàng Ấn-độ trên đây gạt bắt để »
« làm vợ. Vua truyền lịnh bắt chàng ta. Anh- »
« chàng này dùng tà thuật mà tẩu thoát, bỏ »
« công-chúa lại. »

« Vua thấy cái sắc thiên kiều bá mị nèn mê, »
« định sáng ngày hôm sau cùng công-chúa »

« làm lễ hôn-phối. Lời ấy vừa lọt tai, công- »
« chúa phát bệnh điên cuồng. — Nghe nói »
« công-chúa đã hứa hôn cùng hoàng-tử nước »
« Bẹt-xơ. Các ngự-y vô phương điều-trị. Vua »
« hứa rằng : « Nếu ai trị được bệnh của công- »
« chúa thì sẽặng phần thưởng xứng đáng »
« với công việc làm. » B.B.

Đọc xong, hoàng-tử lấy làm đăt chí, vội-
vàng đứng dậy ra đi, nhắm ngay kinh-đô nước
Ca-sơ-mia chỉ dặm. Đến nơi, hoàng-tử cởi áo
cà-sa, mặc áo lương-y vào, đi thẳng một mực
vào trào ra mắt nhà-vua, tự xưng là một vị
lương-y trứ-danh ở phương xa mới đến, dùng
nhiều phương thuốc thần-hiệu có thể chữa đặng
căn bệnh của công-chúa. Vua phán rằng :
Công-chúa không chịu cho thầy thuốc lại gần
và không muốn thấy mặt ai cả, nếu lại gần thì
làm cho người đau thêm. Vậy ngài có thể
đứng núp ngoài xa trông vào mà trị đặng
chăng ? Nói rồi vua đi trước hoàng-tử thỉnh-
thoản nối gót theo sau. Khi vừa tới, hoàng-tử
Phi-ra liền thấy công-chúa chí-yêu của người
nét mặt ưu tư sầu não, mắt thì lơ-láo nhìn
quanh, nhìn khuất bốn phía tường mà nước
mắt tuông rơi còn miệng thì ngâm câu phong
đao của Hoàng-Thăng tiên-sanh rằng :

*Đêm qua, em nhớ chồng em,
Em ngồi dụi mắt, gỡ ghèn để trông.
Trông chồng đã chẳng thấy chồng,
Thấy thuyền ai cắm bên sông đợi chờ.*

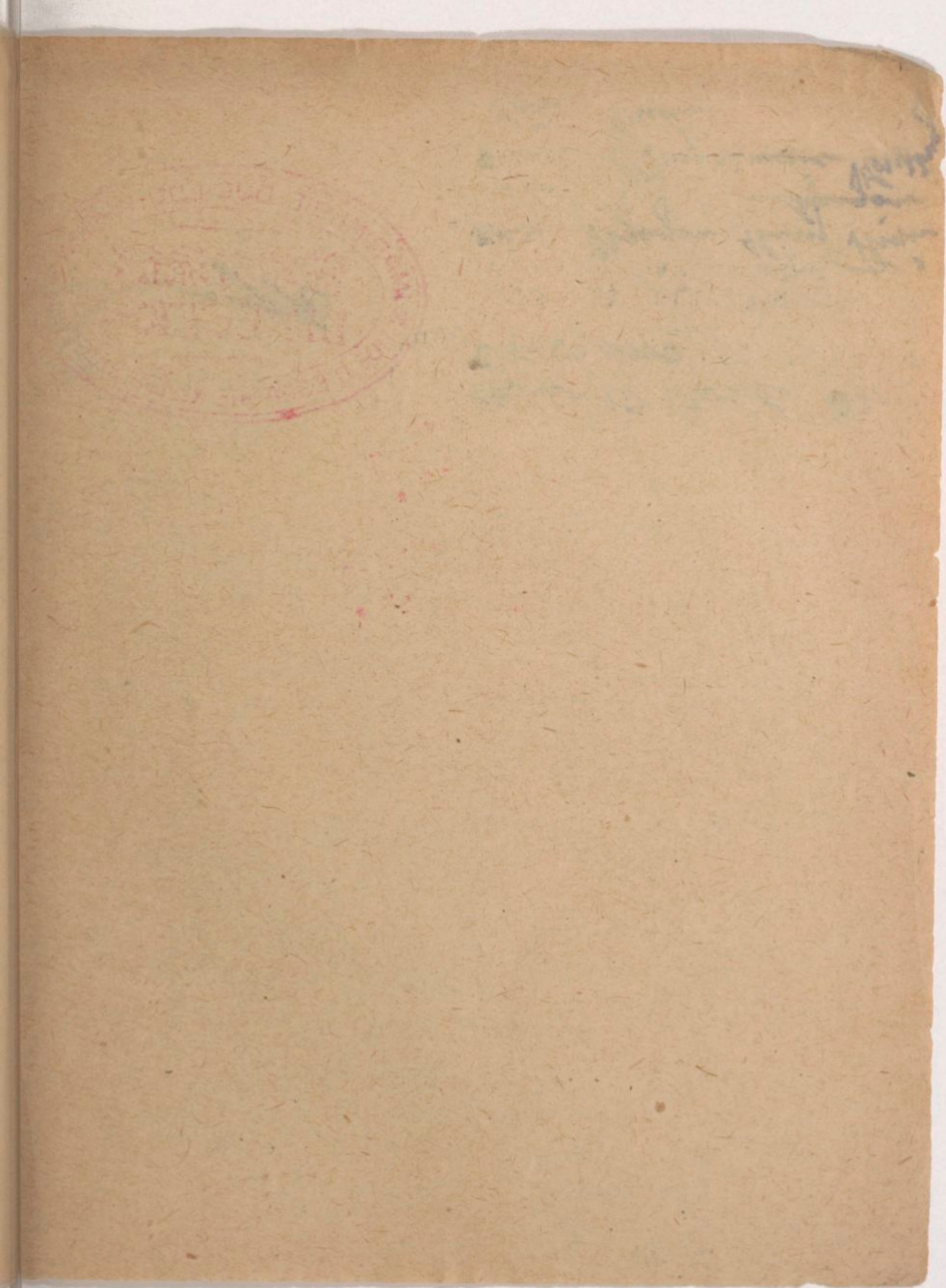
Câu phong dao vừa dứt khiến hoàng-tử bồi hồi tất dạ. Hoàng-tử nghĩ rằng : Công-chúa già đau chẳng qua là vì ta mà mượn cớ đó thôi. Hoàng-tử bước trở ra tàu với vua rằng: « Muốn tàu bệ-hạ, công-nương mà phải chứng bất tỉnh nhân sự đây, chắc có lẽ vì bị quân tà thần gát găm và chắc bọn ấy giỏi về thuật-phù ếm-đối nên chỉ tinh thần của công-nương đã bị bọn ấy thâu đi, chỉ để lại cái hồn u ám ấy, nếu muốn trừ căn bệnh này thì hạ-thần cần bệnh hơn ỡ vào chỗ yên tĩnh, rồi hạ-thần sẽ đem phép mầu mà đánh mê bệnh-nhơn, mới có thể đem tinh thần về cho đặng, mà nếu trong lúc đánh mê có một ai léo đến làm mất sự yên-tĩnh thì bệnh-nhơn phải chết luôn, không thể cứu, vậy cách trừ bệnh nguy-hiểm như thế, nếu bệ-hạ, liệu có thể cho hạ-thần đem hết tài Biển-thước mà cứu công-nương thì kẻ hạ-thần sẽ tận tâm. Đặng y như lời kẻ hạ-thần xin mà bệ-hạ cho là được, nếu công-nương có bề gì kẻ hạ-thần xin dâng thù cấp.

Vua Ca-sơ-mia nghe đặng mấy lời tuêyn mạch rất đúng của vị lương-y-giã (Hoàng-tử) thì lấy làm cảm phục lắm nên liền hạ lệnh bãi châu, bãi hầu hết tam quân tướng sĩ rồi lại nói với lương-y rằng: Nếu hãn ngài quả quyết như thế thì trẫm rất vui lòng vâng ý nghe theo, thôi tam quân tướng sĩ đã vãn, vậy trẫm cũng lánh mặt để cho ngài trọn quyền điều trị, đây là chìa khóa cửa phòng ngài hãy mở vào.

Vua nói rồi đi ra ngoài, lương-y-giã ta làm màu vẽ phù, lâm dâm miệng đọc thần chú giây lâu mới mở cửa. Cửa vừa mở, công-chúa đang nằm vùn ngồi dậy toan la những thấy dạng tinh-nhân ra dấu báo nín, nên nghe lời làm thinh, mà sắc mặt đổi lại bân hoan lạ thường. Hoàng-tử lại gần nhắc chuyện thất vọng từ ngày hay nàng bị tên Ấn-độ yêu-quái hãm hại thì người bỏ phứt hết phận sự mà đi khắp cùng năm châu địa thế mà tìm, nhưng cũng hoài công mãi sau hôm nay vì buồn bực quá nên mới tính du-lich lại đặng hân hạnh mà gặp nàng trong đền vua Ca-sơ-mia đây.

Cô Sữ-lệ-Gia tiếp rằng:

Xin xem tiếp cuốn sau thì rõ.





Yan - Kuan
L'Imprimerie Duc-Luu-Puong
Saigon
Duc-Luu-Puong
Rue d'Espagne
158
Saigon

[Faint red handwritten notes]